

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

Του ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Ένας φίλος μου μου διηγήθηκε κάποτε : «Τόν καιρό που ήμουν φοιτητής στη Μόσχα είχα γειτονισιά στο σπίτι που ήμουν μιά δεκαπεντά ... καταλαμβάνει ; Ήταν Πολωνός και την έλεγαν Τερέζα. Ψιλή, χοντρή, με ζαστανά πυκνά φρύδια είχε ένα πρόσωπο πλατό, χυδαίο. Το σύνολόν της με την κτηνώδη έκφρασι των ματιών, τη χοντρή φωνή και τους άγριους τρόπους μου προσένοθεσ άντιαπάθεια. Τα δωμάτια μας, αντίκρου το ένα από το άλλο, ήταν κάτω απ' τη στέγη του σπιτιού. Δέν άνοιγα ποτέ την πόρτα μου όταν ήξερα πως αυτή βρισκόταν στο δικό της. Εύτυχώς αυτό συνέβηκε σπάνια. Καμιά φορά την συναντούσα στη σκάλα ή στην αυλή και μου χαμογελούσε με ζωνισμό. Άλλοτε πάλι την έβλεπα γιά γροθιά στουσι στο μεθύσι, με μιλία κατωκόκινα, με μαλλιά άτακτα, και τότε ζυτίζοντάς με αδύαντροπα μου έλεγε :

— Καλημέρα, κύριε φοιτητή ! κι έγελούσε ήλιθια, αδύάνοντας την ήλιθια που μου προσένοθεσ.

Θάφευγα από τόν σπιτι γιά να γλυτώσω από αυτές τις συναντήσεις, μά πάλι δέν τ' άποφάσιζα γιατί είχα θωραίο δωμάτιο, με θέα και άερα και ό δρόμος ήταν πολύ ήγυρος.

Μιά μέρα λοιπόν που ήμουν ξεπλωμένος, ντυμένος, στο κρεββάτι και συλλογιζόμενος πώς θάκαινα να ξεφύγω τού μάλθημα, άνοιγει ή πόρτα και παρουσιάζεται ή συζημένη ή Τερέζα.

— Καλημέρα, κύριε φοιτητή ! μου λέει με τη χοντρή φωνή της.

— Τι θέλετε ; πώς θώσισα και συγχρόνως παρητήρησα την περίεργη έκφρασι τού προσώπου της.

Μιά έκφρασι στενωχόσις και δειλιάς που δέν την είχα δη ποτέ πριν.

— Κύριε φοιτητή... ήθελα να σάς ζητήσω μιά χάρι, μη μου άρνθήτε σάς παρακαλώ πολύ.

— Έμεινα ξεπλωμένος, χωρίς τ' άπάντησώ τίποτα, κι' είπα μέσα μου : ήλιθε έτσι ύποκριτικά γιά να με ξελογιάση.

— Θέλω να στείλω ένα γράμμα στην πατριδα, ξεηκολούθησε αυτή και μ' έντύπιασε παρακλιτικά.

Ποιός διάβολος, σέ σκουτά, έσκέφθηκα, και πηδώντας κάτω απ' τού κρεββάτι, πήγα κι' εκάθησα μπρος στο γραφετο μου, πληρα χαρτί και πέννα και της είπα :

— Μήτε μίσα, καθήστε και πέστε μου τι θέλετε να σάς γράψω.

Έμπηξε, εκάθησε με χίλιες προφύ λείες ζυτίζοντάς με διαρκώς σάν έννοχος :

— Λοιπόν σέ ποιόν θέλετε να γράψετε ;

— Στόν Μπυλέσλα Κάσπονε, που μένει στό Σβεντμίανι, στη γοαμιά τού σιδηροδρόμου της Βαρσοβίας.

— Τι πρέπει να τού γράψω ;

— Να τού γράψετε : « Αγαπημένε μου Μπόλες... καρδουλιμου...

άγάπη μου... ή Παναγία να σέ φυλάη. Γιατι, καλέ μου, δέν έγγραφες τόσο καιρό τώρα στη μικροίλια περιστερά, την Τερέζα σου, που είναι τόσο λυπημένη ; ...»

Μόλις κρατήθηκα να μη γελάσω. Φαντάσθηκα «τη μικρή λυπημένη περιστερά» ενάμισυ σχεδόν μέτρο ύψος, με τά δυνατά χοντρά μπράτσα και τού μελαχροινό πρόσωπο. Κρατήθηκα έν τούτσις και τίν ρώτησα :

— Ποιος είναι αυτός ό Μπυλέσλας ;

— Ό Μπόλες, κύριε φοιτητή, επανέλαβε έκκλητη σάν να μην έπετρέπετο να τόν άγνοή κανείς... ό Μπόλες είναι ό άρραβωνιαστικός μου !

— Άρραβωνιαστικός ;

— Και γιατί σάς φαίνεται παράξενο κύριε φοιτητή ; Σάν νέα κι' έγω δέν μπορώ ναίμαι άρραβωνιόμένη ;

— Έξη χρόνια, πάνε τώρα...

Της έγγραφα ένα γράμμα τόσο γεμάτο τσοφερόνθη κι' άγάπη πού, μά την άλήθεια, θά ήθελα να είμαι ό Μπόλες άν αυτή που τώστελε δέν ήταν ή Τερέζα.

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε φοιτητή, είπε ή Τερέζα συγνημένη όμα της τού διάβασα. Δέν μπορώ να κάνω τίποτα γιά σάς, κύριε φοιτητή.

— Όχι, εύχαριστώ !

— Δέν θέλετε να σάς διορθώσω τά γροθίματα, ή τά πυκνάμιά σας ;

Ντροπέριμουνα τόν έαυτό μου που καθόμουν κι' έμιλούσα μ' αυτή την γυναικα. Της είπα πός δέν χρειάζομουν τίποτε.

— Εφραγε.

Πέρασαν δύο βδομάδες... Ένα βράδυ καθισμένος κοντά στο παρόθυρο σφύριξα συλλογιζόμενος πώς να διασκεδάσω την μοναξιά μου.

Στενωφοιόμουνα, γιατί έξω έκανε χρώ διαβρομένο και δέν ήθελα να πάω πουθενά. Έβραφνα ή πόρτα άνοιξε. Δόξα τω Θεώ ! έσκέφθηκα, κάποιος έρχεται. >

— Ό κύριος φοιτητής είναι άπρηχολημένος αυτή τη στιγμή ;

Ήταν ή Τερέζα !...Μά την άλήθεια θά προτιμούσα κανένα άλλον.

— Τι θέλετε ;

— Θά ήθελα να παρακαλέσω τόν κύριο φοιτητή να μου γράψη ακόμα ένα γράμμα...

— Γιά τόν Μπόλες ;

— Όχι...ίσια, ίσια, θέλω την άπάντησι.

— Ποιά άπάντησι ; Τι λέτε ;

— Τι ζουή που είμαι...Δέν ξεηγήθηκα καλά, με συγχωρείτε. Τώρα δέν γράφο πύ έγω αλλά μιά φίλη μου...δηλαδή όχι φίλη, ένας γνωστός μου...Δέν ξέρει να γράψη ό ίδιος...και έχει άρραβωνιαστική να σάν και μένα...

Την ζύτταζε κατώματα. Τού προσώπότης έδειχνε ντροπή, τά χέρια της έτρεμαν, ήταν σαστισμένη...Νόμισα πώς την έννοώ.

— Άκούστε, είπα, όλα αυτά που μου διηγώσθε γιά τόν Μπυλέσλα και την Τερέζα και τά λιπά, όλα είναι παρούθια. Λέτε άπλοισατα ψήματα...Δέν έχετε τίποτε να κάνετε έδώ...Δέν επιθυώ να ξεακολουθήσουν αι σχέσεις μας. Μ' έννοήσατε ;

«Έγινε κόκκινη σάν φωτιά, τά χείλη της έτρεμαν, σάν και να θέλε να πη και δέν τού κατώσθωνε. Έγω περιμένα, έννοουσα έν τούτσις πώς είχα άπατηθή παρεξηγώντας τούς σκοπούς της. Είχα την ένδόμυχο συναίσθησι πώς κάτι άλλο συνέβηκε. Άλλά τί ;

— Κύριε φοιτητή...σχησις αλλά έβραφνα έκανε μιά χειρονομία δυσφορίας, έστράφη κι' έφυγε βιαστικά. Την έκουσα πού έκλεινε βιαστικά την πόρτα της.

«Όταν έβραβα θυρωμένη» έσκέφθηκα με καμία. Την λυπόμουν όμως κατά βάθος...Κι' άπεφάσισα να της πω νωστή να της γράψω ότι ήθελε.

Μπήκα, λοιπόν, στό δωμάτιό της. Την βρήκα καθισμένη κοντά στο τραπέζι με τού πρόσωπο μέσα στά χέρια.

— Άκούστε, της είπα, σεις...

Πάντα σάν τύχη να διηγηθώ αυτό τού έπεισόδιο και φθάσω σ' αυτό τού σημείο, αισιόδοξο μιά άνοιχη συζητήσι, σάν και να μου σφίγγη την καρδιά.

— Άκούστε, της είπα.

Έσκηώθηκε άπότομα και ήλιθε και εϋθείαν σέ με—με μιλία πουλάιμικαν και πρόσωπο κάτοχρο—μου έβαλε τά χέρια στους ώμους και είπε με τη χοντρή φωνή της πού άντηγχοσε παράξενα τρεμουλιαστά :

— Καλά, και τί ; Και σεις... τι σας περάθη σας ;... Τόσο κόπο σας κάνει να γράψετε λίγα λόγια !... Και σεις φανόσατε τόσο κα κός !... Αί ! λοιπόν μάλιστα, δέν υπάρχει Μπόλες, ούτε Τερέζα.

Δέν είμαι παρά έγώ, έγώ δόλομνη !

Και μ' αυτό τί ;

— Σταθήτε ! της είπα σαστισμένος από τά λόγια της. Όστε αυτές ό Μπόλες ... δέν υπάρχει ;

— Όχι, δέν υπάρχει ! Και μ' αυτό τί ;

— Και ή Τερέζα ; δέν υπάρχει κι' αυτή ;

— Όχι...δηλαδή ή Τερέζα είμαι έγώ.

Όσο πήγαινα τά μπέρδενα. Την ζύτταζε στά μάτια προσπαθώντας να έννοήσω μήν είχε τρελλαθώ. Αυτή έγύρισε πός τού τραπέζι ης, άνοιξε τού συρτίρι, έπήρε κάποιο χαρτί και στρέφοντας σέ με :

— Άφού δέν θέλετε να μου γράψετε άλλο γράμμα είπε, πάρτε κι' αυτό τού πρώτο πίσω. Άλλοι πού συμπνεονικοί θά μου κάνουν αυτό πού σας ζητώ...

Μπιά ! έκρατούσε στό χέρι τού γράμμα που της είχα γράψη γιά τού Μπόλες.

— Γιά πέστε μου, Τερέζα, τι σημαίνουν όλα αυτά ; Γιατί ζητάτε να σάς γράψουν γράμματα άφού δέν τά στέλνετε ;

— Και πού να τά στείλω ;

— Έξω κι' έγώ ! Στόν άρραβωνιαστικό σας φυσικά.

Κι' άφού δέν υπάρχει.

Όρισμένος δέν κατώσθωνα πεία να έννοήσω τίποτα. Έκανα να φύγω. Τότε ξεηγήθηκα.

— Αί και μ' αυτό ; είπε σάν να είχε προσβληθώ. Είπε άλήθεια...δέν υπάρχει.

Κι' έσηώσσε τούς ώμους σάν να μην έννοουσε κι' αυτή ή ίδια γιανι πραγματικώς να μην υπάρχει αυτός ό Μπόλες.

— Έγώ, όμως τόν θέλω...Δέν είμαι κι' έγώ άνθρωπος σάν τούς άλλους ; Δηλαδή, βραβα,έξω τι είμαι...Μά δέν περάζω και κανένα πώς τού γράφο...

— Άλλά σέ ποιόν ; σέ ποιόν ; άφού λέτε πώς δέν υπάρχει !

«Άχ ! Θεέ μου !...Και τί με περάζει πώς δέν υπάρχει ; Είπε άλήθεια πώς δέν ξεχω κανένα τέτοιο, φαντάζομαι όμως πώς έχω

ΕΒΡΑΪΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[ΤΟΥ ΣΑΛΙΑΝ ΑΣΕΙ]

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

Μακριά από την πόλι, στην έρημιά, ήταν ένα μεγάλο μαύρο φρούριο, τριγυρισμένο από ένα βαθύ και πλατύ ποτάμι προς το βράδυ, όταν ησυχάζαν όλα άκοιόταν το δυνατό βουητό των νεφών που κυλούσαν.

Το φρούριο ήταν γεμάτο, από φυλακισμένους, όλους πολιτικούς καταδίκους. Την ημέρα ήταν σά νεκρό, αλλά και σάν κατακόμβη που έβραβε μέσα της ανθρώπους ζωντανούς. Οι φυλακισμένοι κοιμώταν επάνω στ' άχυρένια στρώματα τους, ή περνούσαν την ώρα προσελώνοντας το βλέμμα στην άκρη της θεματόστρας ή όπου άλλως ως που ένομιζαν πως θα τραλαλούσαν.

Μόλις όμως ένοιχτο, το φρούριο δλο ζωντανέυε. Άπ' όλα τὰ μέρη άντηρούσαν κτυπήματα στους τοίχους, και χάρις στο συνθηματικό αυτό άλφάβητο, άρχιζαν μεγάλες συνομιλίες. Κάποτε το βαρύ βήμα κάποιου φρουρού ένεκάνε δια μίας όλο το κτίριο, αλλά μόλις άπομακρυνόταν ο φρουρός, ή ζωή ξανάρχιζε έντονοτέρα. Οι φυλακισμένοι συνήθιζαν την άρρωτη ζωή τους κι έβιάθαιναν να μη συννενοούνται πιά παρά με τὰ δάκτυλα. Κατώρθωναν από τους κτύπους να γνωρίζουν άκομη και τόν χαρακτήρα και τή θέα του γειτονός των. Καμιά φορά έν τοιτός έπιθύμωσαν να φωνάξουν γιά μιλήσουν λίγο έτσι μόνο γιά να δοκιμάσουν ένα κοιμημένο όργανο, να ίδουν άν ήταν άκομη σε καλή κατάστασι.

Μιά βραδιά, που όλοι οι φυλακισμένοι είχαν συνομιλίες, άντηχρον έξαρνα ένα δροσερό δυνατό νεανικό γέλιο, μια φωνή κοριτσίστικη. Οι φυλακισμένοι τρώαζαν κάτι έκτακτο συνέβαινε, και τὰ χτυπήματα του τοίχου σταμάτησαν διά μίας, ή φυλακή ένεκώθη. Άλλά άκομη άντηχρον το φωτεινό γέλιο ξαφνίζοντας σάν ξύπνημα νεκρού.

Αυτή που είχε γελώσει ήταν σχεδόν παιδί. Όταν ήλθαν και την πήραν από τὸ σπίτι της μητέρας της, δεν είχε καταλάβει πόσο σοβαρή ήταν ή θέσις της. Εσπώθησε περίγρωνα κι άκούοιθρε τους άστυνομικούς, παλιννότας μιά στάσι θεατρική. Έπειτα από τέτοια περιπέτεια περιέμενε πως κάτι σοβαρό θα συνέβαινε πως θα ήταν αυτή ή ηρωίδα. Μέσα όμως στους τέσσερος τοίχους αίσθανήθηκε ως τὰ βαθύτερα της καρδιάς της την έρημια και τή βαρειά της μοίρα. Έκλαιγε πολύ, σιωπηλά, έπειτα ήσυχάζε λίγο και σκεφθήκε πάλι πως ήταν ηρωίδα. Καθήμενη στο στρώμα της με τους γρόνθους σφιγμένους, έτέντασε τὸ στήθος σάν να περιμένε τις φαιέρες. Άλλά θυμήθηκε πάλι ξαφνικά τή μοναξιά της, και ξανάβαλε τὰ κλάματα σάν μικρό παιδί.

Τότε έτρεξε ο φρουρός κι έβραζε μία άγρια ματά άπ' τὸ φεγγίτη. Μόλις είδε τὸ μάτι στο φεγγίτη τὸ κορίτσι έβραλε τὰ γέλιοι,

ένα άσροβονισιατικό που τόν λένε Μπόλες...Του γράφω σάν να ήταν σ' άλλθια. Κι' έγὸ είμαι ή Τερέζα.Μου άπαντά λοιπόν'του ξαναγράφω και μου ξαναγράφει...

Έννοουσα τέλος... Ντεπερουν κι' αίσθανόμου σάν κάτι να με πνίγει, να πονά... Στὸ πλάι μου δού βήματα από μένα, έζωθε ένα ανθρώπινο πλάσμα χωρίς κανένα, κανένα στον κόσμο που να τὸ του δεξή κλίμα συμπάθεια. Χωρίς συγγένει, χωρίς φίλο... Κι' αυτό τὸ πλάσμα, τὸ άνθρωπινο, είχε φαντασθή να δημιουργήση ένα φίλο, ένα έραστή.

— Νά, γιό δήτε, ξεκαλοούθησε ή Τερέζα. Μου γράφετε ένα γραμάμα γιά τὸν Μπόλες, έξήτησα από ένα άλλον να μου τὸ διαβάσει, και όταν μου τὸ διαβάζουν κι' άκούω φαντάζομαι πως ο Μπόλες αυτός ζή πραγματικά.

Παρακαλώ και μου γράφουν μίαν άπάντησι τὸν Μπόλες στην Τερέζα του — σε με. Σάν μου τήν διαβήσουν, πιστεύω σχεδόν πως εινε άλλθια άσροβονισιατικός μου και μου γράφει από κει κάτω... Έτσι ή ζωή μου δεν εινε πιά τόσο βαρειά... Ξαλαφρώνει λίγο από την φροίη και την πίκρα...

— Ναι!... Βέβαια... Από την ημέρα εκείνη, δυο φορές την έβδομαδα τακτικά, έγγραφα τὰ γραμάματα της Τερέζας προς τὸν Μπόλες και τὸν Μπόλες προς την Τερέζα.

Και σε βεβαίω έγγραφα πολύ καλά, τις άπάντησεις πρό παντός... Κι' αυτή άκουε που τή τὰ διαβάσει, κι' έκλαιε, έβρουχάτο με τή χοντρή φωνή της. Γιά άνταμοιβή μου δωροφανε τὰ φορέματα μου, τὸ καπέλο μου, δε, τι άλλο...

Μετά τρεις μήνες την συνέλαβαν, δεν έξρω γιατί, και την έφυλάκισαν. Τώρα βέβαια θάχη πεθάνη.

.... 'Ο φίλος μου έτίναξε την στάτη του τοιγάρου του, εκύνταξε τὸν ουρανό σκεπτικός κι' έξηκολούθησε :

— Νά!... 'Όσο περισσότερο δοκίμαξη την πίκρα της ζωής τόσο έπιθυμει την καλωσύνη και την άγάπη... Άλλά δεν τὸ καταλαβαίνουμε ως έπί τὸ πλείστον, προσκολλημένοι στις ιδέες μας και βλαπτοντες τὸν πλησίον μας μέσα από τους καπνός της φιλαντίας και της πεποιθήσεως γιά τὸ δῆθεν άναμάρτητος μας. Είμεθα άνόητοι, και είμεθα σκληροί. Λέμε: Άυτοί οι άνθρωποι έπεσαν... Τι σημαίνει άνθρωποι που έπεσαν!... Πριν άπ' όλα εινε άνθρωπινα όντα, όπως και μεϊς με τὰ ίδια όστά, τὸ ίδιο αίμα, την ίδια σάρκα, τὰ ίδια νεύρα. Μας τὸ επαναλαμβάνουν αυτοί κάθε μέρα αιλάνες τώρα.

΄Αλήθεια όμως, άς τ' άφήσουμε. 'Όλα αυτό εινε τόσο παλιό... που δεν άξίζει ο κόσμος να ξαναλεχ κανείς... γιά πολύ λόγο ;

Μετάφρ. Φλ.

κι' ο στρατιώτης βλέποντας την — ήταν ή μόνη γυναίκα εκεί μέσα — συγχινήθηκε και χαμογέλασε κι' αυτός. Εύθις όμως αναθυμώμενος τὸ καθήκον, ξαναπήρε τὸ αίσθητό ύφος και τή χοντρή φωνή. Κι' έτσι, γιά πρώτη φορά, παραβιάσθηκε ή άσπρη πενθηρία, στο σσοτεινό οικόδομημα. Σ' όλη τή φυλακή διεδόθηκε σάν άστραπή πως έφθασε μία νέα γυναίκα. Πως τὸ κατάλαβαν; Δέν ήταν δυνατό να διακρίνουν τὸν ήχο της φωνής της, άφου την είχαν κλείσει πιά μέσα στο κελλί. Μόνο οι χτύποι του μουσικού αλφάβητου διακρινόσαν τους τοίχους. Δέν μπορούσαν και να την ίδουν, γιατί την έβραζαν μόνη ν' αναπνεύση λίγο. Έ' άνεγνώριζαν όμως τὸ βήμα της στο διάδρομο, όταν περνούσε.

΄Ηταν μουσικός, και από τις πρώτες μέρες, γιά να παρηγορηθίη που τις έλειπε τὸ πιάνο, καθάταν σε μία γωνία και με τὸ πόδι της κτυπούσε τὰ πεδύ άγαπημένα της κομμάτια. Οι φυλακισμένοι μέσα στο σσοτάδι τους, την άκουαν πάνω από τὸ κεφάλι τους, άναγνώριζαν τὸ ρυθμό και τραγουδούσαν, μέσα τους τή θεία μουσική.

Και όλο τὸ σσοτεινό φρούριο, άλλως από την παρουσία μιας γυναίκας.

Στὸ πλαινό της κελλι ήταν ένας νέος. 'Οχτώ μήνες τώρα ήταν μέσα εκεί, μα ή καρδιά του έμεινε πάντα θερή. Τὸ πρὸι όταν έπινουσε άνακόβωνταν στο σσομάμα του και περνούσε ώρες γιά ξαναθυμάται, τὰ παιδικά του χρόνια που τὸν παρουσιάζονταν σάν όνειρο γλυκό. 'Όλη του ή ζωικήτης ήταν άποκομισμένη, άδιαφορούσε άν έλαμπε ο ήλιος έξω, ή άν έβραχε κατακλισμός. Θά έφτανε όμως μία πνοή γιά να ζυπνηρη την ψυχή του.

Πίσω από τὸν τοίχο άκουε τὰ βήματα της κόρης, κι' όταν τὸ βραδυνό χτυπούσε με τὸ πόδι της μία νυχτοκίτα του Σολέν, αυτός έληρωμιόταν σε γλυκά όνειροπολήματα.

Βρισκόταν σ' ένα δάσος τις πρώτες ημέρες του φθινοπώρου, ο ήλιος που και που περνούσε μέσα από τὰ άρμια κλαδιά, ένας πύργος έρημομένος άντιφεγγίζονταν μαλαχολικά σε μία γαλάζια λίμνη. Μιά κόρη περνούσε κάτω από τὰ πεύκα. Σιωπηλή, μουσειωμένη περνά κάτω άπ' τὰ δένδρα, πηγαίνει από ένα κόσμο ξένο, σ' ένα άλλο κόσμο μακρυνό...

Είχε προσκαθήση να της μιλήρη διά μέσου του τοίχου. Τὰ δάκτυλά της έλεγαν την άγάπη του : «Ποιά είσαι; Καταλαβαίνω πως θάσαι νέα και όμορφη και σε αγαπώ... Είμαι δυνατός σάν τὸ λιοντάρι. Άμα νυχτώση θα ρίξω τὸν τοίχο ναρθὸ φονιά σου. Θά σε κρύψω μέσα στο στήθος μου σάν πουλάκι και θα φύγω με' έσένα μακριά...»

Έκείνη άκουε τους χτύπους χωρίς να έννοη, γιατί δεν είξευρε τὸ μουσικό άλφάβητο. Της έβρανε που καταλάβανε πίσω άπ' τὸν τοίχο μία καρδιά φιλική, μία φωνή που την έκραζε. Έβλήσαν συχνά και κολλούσε τ' αυτί στον τοίχο, προσπαθώντας να έννοησι ή της έλεγαν. Χτυπούσε κι' αυτή καμιά φορά σάν ν' άξεραν τὰ δάκτυλά τη — να μιλήσουν. 'Η άλλότε πάλι, άμα βραδυάσε, έπαλοούταν και τὰ γις κοντά στην όψη κι' κτυπούσε γιά να δῃ άν κι' αυτός βρισκόταν εκεί στην ίδια θέσι, από τὸ άλλο μέρος. Έβεναν έτσι, κι' έκινος με τὰ δάκτυλα της έλεγε τραγωδία και της έερολογώταν την άγάπη του.

Αίσθανόταν χωρίς να καταλαβαίνη πως κάθε κτύπος την άγγιζε στην καρδιά. Και άκουμπόσε τότε τὸ μέτωπο στον τοίχο.

Μιά μέρα συνέβη κάτι που άναστατώσε τή φυλακή. Ένας φυλακισμένος είχε άνακαλυφει πως έστροχη τή λαμνητόμο μπρός στη φυλακή. 'Όλη τή νύχτα σάν τὸ βροχη που χτυπά την ύδροδοχη, οι χτύποι τὸν τοίχου στέναζαν στην άπελιπιστή σιωτή και πολλαπλασιάζονταν :

Περνοΰσαν πρώτα από τοίχο σε τοίχο, έπειτα από πάτωμα σε όορη. Έλεγαν συμβ υλές, παρηγοριές, έρωτήσεις και άποχαιρετισμούς.

Οι νυχτερινοί αυτοί κρότοι, ήταν σάν να χτυπούσε τὰ περὶ τὸ ν, στους τοίχους, ο άγγελος του θανάτου. Τέλος ο θόρυβος έσβησε λίγο λίγο, καθάνας στο κελλί του άναθυμώταν τή ζωή του.

Την ίδια εκείνη νύχτα τὰ χτυπήματα του γείτονα της κόρης είχαν πάρε ένα παράδοξο τόνο. Τὰ δάκτυλα έβραμαν από σσορό. Χωρίς άλλο θα είχε κάτι σοβαρό να της πη, κάτι που δεν μπορούσε ν' αναβλήθη.

Οι κρότοι ίκέτευαν, ήταν βιαστικοί, κι' έπειτα έσβυσαν σάν σε λυγμό. Έκείνη έμίντευσε πως άκουμπόσε τὸ πρόσωπο του στον τοίχο, πως τὸν έπνιούσε, πως τὸν έξυσε με τὰ νύχια του... Δέν έννοουσε όμως σάν τὸ μουσικό ήθελε να της έμπειστευθί.

«'Ο άνεμος σφολιάζε έξω, κουνούσε τὰ μικρά σιδερένια παράθυρα και περνούσε μέσα από τὰ γάγκελα. Ποτέ δεν φάνηκε στη κόρη φοιτώτερη ή φυλακή της. Πολλές φορές ξανακτύπησε σάν τή φωνάζε τὸ γείτονα της, κι' αυτές τώρα έσώπταν σάν να της κρατούσε κάνα... Τότε κι' αυτή πειρατωμένη πηγε και έπαλοούθηκε στο στρώμα της. Άμεση λύση της έσφγγα την καρδιά, ήθελε να πάη κάτι να τὸν φωνάξη, έπείραμε όμως να πάη αυτός πρώτος.

΄Η ήσυχία της φυλακής ήταν άπαισία. Οι κρότοι είχαν καυή μόνο τὰ βήματα κάποιου σσοπο χηούσαν μακρυσμένα. Στὸ τέλος, τραγιαμένη σηκώθηκε, έτρεξε στον τοίχο έχτυπησε, έξήτησε παρακλώνας, κλαίοντας ξεσχίζοντας τὸ πρόσωπο στον λέπρος.

Και φθιόριζε με τὸ λαμό στεγγό :

— Άπάντησε μου. Τι κάνεις; Τι συμβαίνει; Φοβάμαι ή δύστυχη. Πές μου! Μιλήσε μου!

Α. Β. Παλμύρης